

Sygn. akt VI U 139/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Zofia Pawelczyk

Protokolant: stażysta Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o jednorazowe odszkodowanie

na skutek odwołania J. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z dnia (...). znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej J. D. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 21 sierpnia 2015 roku w wysokości 7 % (siedem procent) stałego uszczerbku na zdrowiu.

sygn. akt VI U 139/16

UZASADNIENIE

W dniu 12 stycznia 2016 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. wpłynął wniosek J. D. o wypłatę jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 21 sierpnia 2015 roku.

Wniosek - k.1 akt rentowych

Decyzją z dnia (...)r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (j.t Dz.U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm.) odmówił J. D. prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległa w dniu 21 sierpnia 2015 r. W motywach swojego stanowiska ZUS (...)w W. podał, że zgodnie z art. 3 w/w ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą. Zaś na podstawie art. 22 ust. 1 pkt 3 w/w ustawy Zakład odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego, gdy protokół powypadkowy lub karta wypadku zawierają stwierdzenia bezpodstawne. Według organu rentowego ustalona przez zespół powypadkowy przyczyna nie stanowi przyczyny zewnętrznej w rozumieniu definicji wypadku przy pracy.

Decyzja Zus(...)w W. z dnia (...)r. - akta rentowe

W odwołaniu od powyższej decyzji J. D. podniosła, że decyzja odmawiająca jej prawa do jednorazowego odszkodowania jest niesprawiedliwa i krzywdząca.

Odwołanie z dnia 21.03.2016 r. k. 1 a/s

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy podtrzymał argumentację zawartą w decyzji odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania.

Odpowiedź na odwołanie k. 12

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. D. jest zatrudniona w (...) w K. na stanowisku sprzątaczkii. W dniu 21 sierpnia 2015 r. J. D. rozpoczęła wykonywanie swoich obowiązków o godzinie 9.30 w (...) w K. przy ul. (...). Około godziny 12.00 wieszając firanki w sali lekcyjnej przy pomocy rozstawnej drabiny na wysokości 1 metra, J. D. straciła równowagę uderzając prawym ramieniem o ścianę. Drabina była w dobrym stanie technicznym. Zespół powypadkowy ustalił przyczynę wypadku: niedostateczną koncentrację uwagi na wykonywanej czynności, zaskoczeniem niespodziewanym zdarzeniem. Nie stwierdzono nieprzestrzegania przez pracodawcę przepisów prawa pracy, w szczególności przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy lub innych przepisów dotyczących ochrony życia i zdrowia. Nie stwierdzono, że wyłączną przyczyną wypadku było naruszenie przez poszkodowanego pracownika przepisów ochrony życia i zdrowia, spowodowane umyślnie lub wskutek rażącego niedbalstwa. Nie stwierdzono nietrzeźwości albo użycia przez poszkodowaną środków odurzających lub substancji przyczyniających się w znacznym stopniu do powstania wypadku przy pracy. Powyższe zdarzenie zostało zakwalifikowane przez Zespół jako wypadek przy pracy. Dodatkowo Zespół powypadkowy (...) w K. wyjaśnił, że przyczyną utraty równowagi było niewłaściwe postawienie stopy na szczeblu drabiny.

dowód: Protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nr (...) z dnia 7 września 2015 r. k.4-7 akt rentowych; oświadczenie k. 10 akt rentowych

W dniu 22 sierpnia 2015 r. J. D. udała się do szpitala w W., gdzie stwierdzono u niej złamanie szyjki kości ramiennej prawej i założono jej opatrunek gipsowy D. na 4 tygodnie, a przez kolejne 6 tygodni nosiła temblak.

W toku postępowania sądowego powołany został biegły sądowy – specjalista z zakresu ortopedii i traumatologii. Podczas przeprowadzonego badania biegły stwierdził u odwołującej stan po złamaniu szyjki chirurgicznej kości ramiennej prawej, po leczeniu nieoperacyjnym, z ograniczeniem ruchomości i dolegliwościami bólowymi prawego stanu ramiennego.

W badaniu klinicznym biegły stwierdził: ograniczenie czynnego odwodzenia i zgięcia prawego stawu barkowego do 90 stopni, prawidłowe zakresy ruchomości pozostałych stawów w prawej kończynie górnej, bez niedowładów i zaburzeń czucia na obwodzie prawej kończyny górnej. Biegły sądowy lekarz ortopeda stwierdził uszczerbek w wysokości 7 % według p.104 Rozporządzenia Ministra Pracy i polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. wskazał na znaczne ograniczenie ruchomości stawu barkowego, co jest powodem dysfunkcji i wydolności prawej kończyny górnej.

dowód: oświadczenie ubezpieczonej k. 4 akt rentowych; karta informacyjna (...) k.4 akt rentowych; opinia biegłego ortopedy z dnia 20.06.2016 r. k.21 a/s

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji wypadkowej oraz dokumentacji orzeczniczo-lekarskiej odwołującej się. Przeprowadzone dowody z dokumentów Sąd uznał za w pełni wiarygodne, nie były one kwestionowane przez żadną ze stron. Ponadto, jako wiarygodną i będącą podstawą ustaleń faktycznych, Sąd uznał opinię biegłego sądowego – specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii z dnia 20 czerwca 2016 roku. Biegły przekonywująco uzasadnił swoje stanowisko zawarte w opinii w zakresie przyczyny i uszczerbku na zdrowiu, jak również odniósł się do przedłożonej dokumentacji lekarskiej, a zatem brak jakichkolwiek podstaw, by opinii odmówić mocy dowodowej. Wydana w sprawie opinia biegłego sądowego jest rzetelna, jasna, rzeczowa, sporządzona przez biegłego sądowego posiadającego odpowiednie kwalifikacje oraz wiedzę medyczną, nadto nie została zakwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie sporne było, czy zdarzenie z dnia 21 sierpnia 2015 roku stanowiło wypadek przy pracy. Nie odbyło się badanie orzecznicze przed komisją Zus, zatem organ rentowy nie ustalił istnienia, a także oceny stopnia i rodzaju uszczerbku na zdrowiu jakiego doznała wnioskodawczyni.

Na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. - Dz. U. z 2015r. poz. 1242 ze zm.), za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

1. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
2. podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
3. w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy, a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Powyższe oznacza, że elementami koniecznymi uznania zdarzenia za wypadek przy pracy są nagłość zdarzenia, wywołanie zdarzenia przyczyną zewnętrzną, powodującą uraz lub śmierć oraz pozostawanie w związku z wykonywaną pracą. Poza sporem w niniejszej sprawie pozostaje fakt, że przedmiotowe zdarzenie miało charakter nagły, spowodowało uraz, pozostawało w związku z pracą i nastąpiło podczas wykonywania przez pracownika zwykłych czynności. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do ustalenia, czy wypadek, jakiemu uległa J. D. w dniu 21 sierpnia 2015r., był spowodowany przyczyną zewnętrzną, która to okoliczność stanowi jedną z pozytywnych przesłanek uznania przedmiotowego zdarzenia za wypadek przy pracy.

Wobec braku ustawowej definicji pojęcia „przyczyna zewnętrzna” należy oprzeć się na ugruntowanej w tym przedmiocie linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, zgodnie, z którą: „przyczyną sprawczą – zewnętrzną zdarzenia może być każdy czynnik zewnętrzny (to znaczy niewynikający z wewnętrznych właściwości człowieka), zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną zewnętrzną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, siły przyrody, ale także praca i czynność samego poszkodowanego (np. potknięcie się, odruch)”, tak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11.02.1963 roku, III PO 15/62, OSNCP 1963. Przyczyną zewnętrzną może być zatem nawet niefortunny odruch pracownika – jego nieskoordynowane poruszenie się powodujące potknięcie się i upadek nawet na gładkiej powierzchni.

Odnosząc powyższe rozważania do stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że zdarzenie z dnia 21 sierpnia 2015 r. było zdarzeniem nagłym, z całą pewnością pozostawało zarówno w miejscowym, jak i czasowym związku z pracą, a niewłaściwe postawienie stopy na drabinie było przyczyną zewnętrzną tego zdarzenia. Ponadto należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie pracownik nie naruszył swojego podstawowego obowiązku uregulowanego w art. 211 pkt 2 k.p., bowiem odwołująca wykonywała pracę w sposób zgodny z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy. Odwołująca wykonywała obowiązki przy pomocy zapewnionego przez pracodawcę narzędzia pracy, przeznaczonego do jej wykonania – drabiny. Zespół ustalający okoliczności wypadku wyjaśnił, że drabina była w dobrym stanie technicznym. Należy przyjąć, że do zawieszania firanek na wysokość powyżej 1 metra użycie drabiny było uzasadnione. Dlatego nie można zarzucić, że zachowanie J. D. nosiło znamiona działania umyślnego lub rażącego niedbalstwa.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz art. 11 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie. Wysokość

powyższego odszkodowania wg art. 12 ust. 1 ww. ustawy stanowi 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a przede wszystkim z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii, wynika, że odwołująca doznała w związku z wypadkiem przy pracy uszczerbku na zdrowiu. Powyższy uszczerbek w oparciu o normy określone w Tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (j.t. Dz. U. z 2013 r. poz. 954) w wydanej opinii biegłego sądowego został ustalony w wysokości 7%, zgodnie z poz. 104a zał. do rozporządzenia MPiPS z 18.12.2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art.233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłych, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Oceniając wydaną w sprawie opinię biegłego sądowego jako rzetelną, rzeczową, Sąd podzielił dokonane w opinii ustalenia i przyjął je za podstawę swojego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd na podstawie art. 477¹⁴§2 k.p.c. uwzględnił odwołanie ubezpieczonej i zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. D. prawo do jednorazowego odszkodowania w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 21 sierpnia 2015 r. w wysokości 7 % stałego uszczerbku na zdrowiu.